

ДІЛО

<p>ПРЕДПЛАТНИК</p> <p>1. Адреса: Львів, Ринковий 12, С. 100.</p> <p>Копія: Львів, Ринковий 12, С. 100.</p> <p>Державна друкарня Львова.</p>	<p>ПРЕДПЛАТНИК</p> <p>в Австро-Угорщині:</p> <p>Львів, Ринковий 12, С. 100.</p> <p>Державна друкарня Львова.</p>	<p>Ціна</p> <p>Розповсюдження</p> <p>у Львові 10 с.</p> <p>на передплаті 25 с.</p>
---	--	--

Видав. Видавничого Об'єднання „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Будова української держави.

Львів, 29. червня 1918.

Наші читачі знають, що дієть ся на Україні від перевороту і до цього дня; відомо також, яке становище суверенітету політичного курсу, в як якого був зроблений переворот, заміри всі українські партії, українське громадянство і широкі маси українського народу.

На основі цього треба ствердити, що теперішнє правління української держави не є засвоєним відношення суверенітету політичних сил в державі.

Українську державу повилазла до нового життя проявлена революційною боротьбою проти царизму воля і сила українських народних мас, ведених українською національною інтелігенцією.

Сей процес українізації життя України, яке підриває столітні давни царські кайдани русифікації, проявивши ся з такою непереможною силою в революції проти царя, йде природним ходом далі.

Українська мова, українська книжка, українська газета, українська культура розростається в ширину і глибину просте в дні на донь, ростиуть і кріпляються українські громадські організації, ідея української державної самостійності обняла все українське громадянство. Словом, завважується постійний розвиток української національної свідомості і українського державного почуття, український марід перетворюється швидким темпом в націю в державний розумію.

Сей розвиток очевидно давав би багато яснійший образ, кеби-б власть в українській державі мали люди, які виділялися і виростили сей природний розвиток української національної і державної ідеї, які з любов'ю окупили-б його державною опікою.

Поставити на чолі української держави власне таких людей, — се теперішня чергова задача в українській державній будівництві. Всі українські державні творчі елементи з'єднали ся, щоб могли виконати ту задачу; навіть ліві українські партії — соціальні демократи і соціалістичні революціонери — не ставили би коміркованому українському кабінетові ніяких перешкод.

В своїм маніфесті і в численних публічних заявах гетьман оголосив, що його ціль — служити будівлі самостійної української держави. Нехай-же ствердить ці свої слова ділом і шокличе до влади мужів, які мають довіру українського громадянства, які воє український марід вважає за ціль і сім України.

Осереди держави в приведу перевороту завваж, що вони стоять наоохитно на становищі берестейського мира. Нехай-же й вони ствердять се ділом, немагаючи гетьманові й українським партіям будувати самостійну українську державу.

Отже перше все повинно бути викликаний до влади український кабінет, до якого й українська національна інтелігенція й широкі маси українського народу мали би нове довіря. Сей кабінет повинен мати змогу вести таку політику, яка се довіре оправдувала би і скріпляла би. Головне ж повинен він мати змогу задати се підготовлений як найшвидшого с не вельохосевої обітничі гетьманського маніфесту: скликаючи Держав-

ного Сейму, який виробив би основні закони української держави, — щоб таким чином енергійно будувати української державної самостійності на кріпких основах волі українського народу.

Д-р Зайдлер остає.

Львів, 29. червня 1918.

Німеччина „Wiener Zeitung“ приносить отсе відручне письмо цимарське:

„Любий д-р Зайдлер! Хоч застережені в моєм відручнім письмі з 23. червня яrobi, щоб усунути трудності, які привели мене до бажаного успіху, проте я вважаю себе спонуканим не прийняти данісі і міністерство остає ся на дальше при уряді.“

Тому що з другої сторони є мою рішучою волею, щоб не дозволити на переверт в парламентарній формі правління, вважаю себе спонуканим скликати парламент на 16. липня, щоб почат знова свою працю.“

Отсе письмо, зокрема поручає, щоб весь кабінет д-ра Зайдлера в незміннім складі остає ся при власті, було для парламентарних кругів найменше сподіваним способом розв'язки правительственої кризи. Стало певнич, що правительствено старатись буде вложити парламентарну більшість без польського кола, яке мимо важких „економічних“ обітничих концесій і приреченя, що буде установлений цивільний намісник для Галичини, рішило ся дальше стояти в рідкій опозиції проти д-ра Зайдлера.

Нова більшість, яку мав би утворити д-р Зайдлер складалась би з німецьких буржуазних партій і Українців. Заява У. П. Р., що вона з усею рішучістю виступила би проти есентуального наслідника д-ра Зайдлера, якого бажали повалити поляки, були важною політичною подією в розвитку минулої кризи. Для тої більшої старатись ся правительство приєднати ще німецьких соціальних демократів та спонукати їх принайменше до відсутності підчас гелосованя над державними конечностями.

Селянські рухи на Україні.

Львів, 29. червня 1918.

Київські газети доносять, що на Україні ширяться селянські рухи, які вибухли як реакція проти антиукраїнської і антидемократичної політики теперішнього кабінету і з окрема проти реституції великої земельної власности. Рухи обхопили особливе відданню Київщину, Поділля, Херсонщину і Катеринославщину.

„Собача мова“.

Один з тих, що правлять тепер українською державою, про українську мову.

Львів, 29. червня 1918.

Одеське „Вільне Життя“ з 22. с. м. містить під намісом „Добр. Аккермана до суду!“ отсей поклик:

Редакція „Вільного Життя“ в складі Слабечка, Мурського і Крижановського притягають до суду д. Аккермана, директора адміністративно-політичного відділу міністерства, який прославив ся на цілу Україну, обзававши українську мову „собачою мовою“.

В-їх, бажуючих вриднати ся до процесу притягнення д. Аккермана до судової відповідальности, просимо подавати заяви до редакції „Вільного Життя“.

Польська делегація у гетьмана.

„Найбільш культурні господарі на Україні“.

Київ, 23. червня 1918.

Дня 14. червня гетьман прийняв делегацію Польського Виконуючого Комітету на Україні в особах првеса Міхалевського, віцепрвеса Золінського і секретаря Березовського.

Про се примієть депозит „Dziennik kijowski“ з 21. червня:

Комітет представив ся гетьманові як найвисша польська інституція на Україні, з якою правительство повинно перокумувати ся в польських справах. Олісн-розмова йшла про переведенє національно-персональної автономії. Гетьман сказав, що рішенє в сій справі відкладає до одержаня опіній президента міністрів, а хоч справа зустрічає великі трудності, через що будить у правительстві великі сумніви, однак, жусить захити ще правительство не буде робити перашкод, він тільки буде підтримати організацію польського громадянства для оборони національних і економічних польських прав на Україні.

Які є тепер польські асцити на Україні, свідчить статя в „Dzienn. kij.“ з 22. червня п. н. „Роля польських землевласників на Україні“:

Звід польських землевласників — говорить ся статя — який має на цілі оборонити приватну власність, набирає політичного характеру. Революція винишила культурні здобутки і відсунула від праці для будови краю польських великих землевласників. Послідний переворот і гетьманська грамота, яка знов привернула приватну власність, спонукала польських землевласників знов вятись за працю для піднесення добробуту краю, і газета хотіла-б, щоб український уряд врихав у себе польських панів, як „найбільше культурних господарів України“.

Українська держава і Жида.

Київ, 22. червня 1918.

„Нова Рада“ з 21. с. м. в статі п. н. „Недоторкальна нація“ з'яовує відношення між українським і жидівським громадянством. Жида не знаєм ще й доси явраної лезції ще-до самостійности України. В двох найважнійших для України випадках, під час еповіщення четвертим універсалом самостійности Української Народної Республіки і під час ратифікації важного для України берестейського мирового договору — представники жидівства на Україні були проти українських стремлінь і солідаризувались з представниками московських партій. В міських душах Жида йдуть також в московськими діями, виступаючи не раз проти поширення по містах української культури, школи, а иноді навіть мови. І коли український публіцист скаже це Жида просте, то вони зараз підносять крик про антисемітизм. А тимчасом українське громадянство все берахось і бераєть ся з антисемітизмом. Але й воно має право вимагати від жидівської нації, аби вона, живучи на українській землі, між українським народом, не була паразитом цієї землі і цього народу, аби Жида вже хоч тепер в українській державі не ставали на бік проти українських політичних партій, але ставали на грунт української державности, працювали для тої української держави, яка повинна стати для них так само дорога, як і для України.

Народний фонд.

Зібрані датки належить переслати до Краєвого Союзу кредитового у Львові, Ринек ч. 10., ч. вкл. нн. 5000.

